

на гореказанните три племена ще да са отдалечава се повече и повече отъ своятъ корѣнни езикъ сжобразно съ условията, които го окржжавать. Преселенците ще да срѣшнатъ изъ своятъ пжть множество нови явления, езикътъ имъ ще да са обогатява съ нови думи и нарѣчието имъ ще да добие ново произношение, а ако е сичкото това така, то това нарѣчие ще да става отъ день на день по-непонятно на по-напреднѣното поколѣние. Цимерманъ мисли даже, че ако нѣкое племе са пресели въ сжвѣсмь отличителенъ отъ своето пжрвоначално отечество климатъ, то неговото нарѣчие ще да са преобрази окончателно и неговите братия не ще могатъ вече да го разбѣратъ. Ние имаме достаточнo примѣри, които потвждяватъ казанното заключение. Лужицките сжрбе сж предъ очите ни. Нѣмското население въ Тироль е измѣнило твжрде много своето нарѣчие и приближило го е до италиянскитъ езикъ. Нѣмските стихове, които сж написани преди 500 годинь, сж понятни само на филологите; датчанете, шведите и холандезите не могатъ ни да си представатъ, че тѣхните езици происходятъ отъ нѣмскитъ; а италиянците, французете и испанците одавна вече не сж въ сжстояние да разбератъ латинскитъ езикъ. Разказватъ, че четворица гржци (изъ Кефалония, изъ Еллада, изъ Тессалия и изъ Цариградъ) са сжбрале да са посжвѣтоватъ за накакви си народни дѣла; но нарѣчията имъ биле до толкова далечъ едно отъ друго, щото тие, намѣсто да са разбератъ и споразумѣятъ между себѣ си като братия, изисувале единъ другого и наговориле си различни непристойни думи. Ако сичкото това и да е